

kiendelse af, hvad der — ikke under Forudsætning af almindelige Principer, som man kunde ønske gjort gjældende med Hensyn til Statsregnskabet's Afslæggelse og endelige Erledigelse, men med Hensyn til den skrevne Lov og den bestaaende Praxis, altsaa under givne Forudsætninger, hvorfra man ved den foreliggende Sags Behandling ikke kan affee — — hvad der, siger jeg, under disse Forudsætninger maa betragtes som den egentlige Karakter og Betydning af den Beslutning, som Thinget i saa Henseende skal tage. Jeg skal da først henvisse til Udvalgets Udvikling om, hvorledes selve Ord betydningen af den Paragraph, der i Grundloven indholdes om denne Gjenstand, umuligt kan lede til noget bestemt Svar, og hvorledes man forgæves vil søge dette, enten ved de sædvanlige Fortolkningsmidler eller navnlig ved at see hen til enten de Forhandlinger, som angaaende denne Paragraph have fundet Sted paa den grundlovgivende Rigsforsamling, eller til den senere paafulgte Praxis. I saa Henseende vil man navnlig ikke finde nogen virkelig Veiledning, hvor jeg dog troer, at den kunde, og jeg tager ikke i Betænkning at tilføje, hvor den burde kunne findes, nemlig i Forhandlingerne over den Instrux, eller hvad man vil kalde det, hvorved selve Statsrevisoratet blev sat i Værk, paa en Tid, da man kunde sjanke det en udeelt Opmærksomhed, medens Spørgsmaalet paa den grundlovgivende Rigsforsamling, deels paa Grund af sin egen Bestaafenhed, deels ogsaa paa Grund af de Tidsumstændigheder og den Forbindelse med langt vigtigere Spørgsmaal, hvori det fremkom, kun kunde sjankes en flygtig Opmærksomhed. Jeg siger derfor, at det efter min bestemte Overbeviisning er aldeles klart, at der ikke deraf kan udledes noget klart og tilfredsstillende Svar. Imidlertid troer jeg dog, at man ikke ret vel simpelt hen kan acquiescere derved, at man er kommen til det Net, idetmindste saavidt det, efter hvad der foreligger, har været os muligt; men Opmærksomheden maa henledes paa, at i det oprindelige Udkast til Grundloven var Statsbevillingsretten henlagt til Folkethinget og til Landstinget, begge med lige Ret, hvorimod der var to Gjenstande forbeholdte Folkethinget,

nemlig Netten til at anklage Ministrene for deres Embedsførselse og Netten til at decidere Statsregnskabet. Jeg troer nemlig, at man deraf, selv uden at have anden Kundskab til Grundlovsudkastets Lankegang end den, der kan udledes af selve Ordene, er berettiget til den Forudsætning, at man har betragtet dette som tvende correlate Begreber. Ligeoverfor denne Revision og Decision staaer som Alternativt Anklage eller Ikke-Anklage. Man forudsatte, at det bestemte og navnlig beständig tilbagevendende Stof for en saadan controlerende Myndigheds Anvendelse netop vilde være Finantslovens Overstridelse og at altsaa Folkethinget da jo vilde have det i sin Magt efter et almindeligt Overblik over, hvad der foregik i Landet, at kunne selv tage Initiativet med Hensyn til de vistnok sjeldnere Tilfælde, hvori der kunde blive Spørgsmaal om Ansvar paa Grund af Embedsførselse. I alle Henseender vilde det have en Medhjælp i Revisionen og et stadig Stof for sine Overvejelser netop med Hensyn til Statsregnskabet, hvor disse Spørgsmaal jevnligst maatte kunne møde. Men ligesaa klart forekommer det mig, at det hele Forhold maa være undergaaet en Forandring i det Dieblit, Skattebevillingsretten vedblivende ligesom i Udkastet er henlagt ikke til Folkethinget alene og ikke, som det paa den grundlovgivende Rigsforsamling blev forkastet, til den forenede Rigsdag, ved Folkethingets og Landstingets Sammentræden, men til hver især som selvstændige Led i Statsmagten, medens derimod Anklageretten forblev udelukkende hos Folkethinget, og Decisionen derimod henlagt til begge. Thi deraf er man berettiget til at slutte — og jeg troer ikke, at denne Slutning skal kunne roffes —, at, medens man fandt det upassende at lade Landstinget have nogen direkte eller indirekte Indflydelse paa Spørgsmaalet om Rigsretsanklage, rimeligvis af den Grund, at det indirekte ved at delegere en Deel af sine Medlemmer til Rigsretten, vilde faae Andeel i Paakendelsen, har man derimod henlagt Decisionen til begge Thing, fordi man betragtede den som et Corrolarium til Skattebevillingsretten. Slutningen deraf, som jeg indrømmer ikke tilfredsstillende mig selv, men som man skal lade staae, indtil Noget paaviser